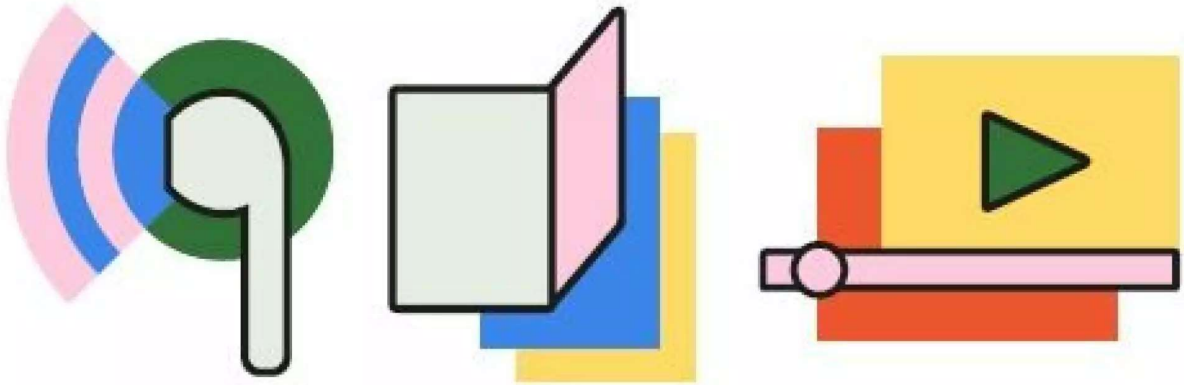
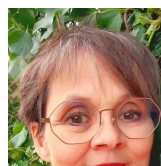

Anmeldelse

Et facetteret paradoks

Vigtig roman om et emne, der er alt for genkendeligt og påtrængende. I hænderne på en dansklærer kan *Døbt* blive udgangspunktet for mange diskussioner i klassen, ikke mindst om hvad litteraturen kan give sin læser.

PUBLICERET Onsdag 29. maj 2024 - 09:39

SENEST OPDATERET

Fredag 31. maj 2024 - 09:47

Fakta

Døbt

Det er svært at beskrive, hvad det er Anne Katrine Bagai gør i sin roman *Døbt*. Måske udforsker hun, hvordan voldsofferet dealer med sporene efter volden. Måske undersøger hun, om man kan nuancere synet på

voldsmandens ugering, uden at relativisere hans handling. Måske arbejder hun med et litterært eksperiment på balancen mellem plotdrevet fortælling, klassisk fortællestruktur og en form, som minder mest om minimalisme. uanset hvad det er, hun gør, gør hun godt og særdeles vedkommende.

Døbt er et facetteret paradoks. Den er stramt og afslappet fortalt. Der er sparet på ordene – helt bogstaveligt – bogen er kun på 142 sider og mange af siderne udgøres af ganske få linjer. Men fortællestilen er egentlig ikke minimalistisk. Der er god plads til refleksioner, som pushes af romanens fremstilling af hændelser og følelser. Her er ikke klassiske tomme pladser, men sprækker i

narrativet, som fordrer indre dialog og diskussion hos læseren.

Døbt er en let og hurtigt læst roman med en litterær tyngde, som udspringer af legen med fortællestilen, uden at bogen af den grund bliver et litterært eksperiment. Fortællingen tabes aldrig af syne.

Romanens hovedperson, Miriam, har for længe siden været udsat for grooming og vold. Motoren i fortællingen er Miriams kamp med følgerne af overgrebet. Hun er sej, målrettet, stærk og svag, forvirret, såret. Hun vil vinde over overgrebet, men viljen er ikke nok. Overgrebet har grundigt tag i hende, og det afskyvækkende forløb udfoldes løbende gennem romanen, blandt andet gennem fortællerskift til 2. person, hvor

overgrebsmandens historie antydes loyalt og undrende, som var det Miriams stemme, der kærligt, vredt og distanceret tilsætter nuancer til fortællingen med glimt ind i overgrebsmandens liv.

Miriam skriver – først for andre, skaber narrativer om virksomheder og i magasiner. Hun må dog sande, at det ikke virker, måske er kontrasten for stor, og hun må foretage en slags flugt mod et mere manuelt arbejde. Det virker dog heller ikke, og Miriam vender tilbage til skriveriet og bearbejder sine traumer med livet som indsats, som hun selv siger. Måske bliver det redningen – skriften. Måske kan Miriam skrive sig til en identitet, som passer. Måske kan hun skrive

hensigtsmæssigt og givende til og for andre, måske...

Døbt efterlader os ikke uden håb – men uforløste, undrende, forargede, sørgende, vrede og fascinerede. *Døbt* er en nødvendig deling af en alt for genkendelig historie og ikke en ungdomsroman som sådan. Men i hånden på en dedikeret dansklærer, som tager eleverne i hånden, kan den bidrage til diskussioner om litteratur, fortællestil, fortællerforhold, tematisk arbejde og alt det som litteraturen giver til os, når vi ikke læser, fordi vi skal.

Temaet i *Døbt* er påtrængende relevant og *Døbt* er en vigtig roman.